

кара до един прозорец на кръчмата. Когато блясваха светкавиците виждаше се лицето му, загрижено и тревожно, очите му, напрегнато и неподвижно устремени навън по пътя, който идеше от града.

На другия ден от Люляково излязоха късно на жетва, защото все още се надяваха, че чудото ще стане — ще дойдат войниците. Минаха се ден, два — нямаше ги. Тогава животът си затече с старата неволя и старата скръб. Но имаше сега нещо, което крепеше душите и даваше тайни надежди. Това беше Балкан. Всеки ден, откакто беше се завърнал, Балкан идеше пред кръчмата на Къня. Тук той получаваше определената си и най-щедро отпущана храна. Къню хвърляше на кучето голям къс месо, всякога с едни и същи думи!

— Яж, Балкан, яж, братко. Ти трябва да ядеш, а не онези. . .

Къню правеше гримаса, като че обзет от нетърпимо отвращение, и плюеше на страна.

Като се нахранеше, Балкан лежеше около кръчмата или отиваше при Радуша, който още куцаше и не ходеше на работа. С Радуша или пък сам Балкан преминаваше из селото, отбиваше се ту в една, ту в друга къща и всякога се завръщаше при кръчмата, заобиколен от тълпа деца. Те се трупаха при него, караха се кой да бъде по-близо и да го води с ръка, и това тъй недостъпно и зло някога животно